

Päämaja 14.3.1940

YLIPÄÄLLIKÖN PÄIVÄKÄSKY

N:o 34.

Suomen kunniakkaan armeijan sotilaat!

Rauha on solmittu maamme ja Neuvosto-Venäjän välillä, ankara rauha, joka on Neuvosto-Venäjälle luovuttanut melkeinpä jokaisen taistelulentän, millä te olette vuodattaneet vertanne kaiken sen puolesta, mitä me pidämme kalliina ja pyhänä.

Te ette ole tahtoneet sotaa, te rakastitte rauhaa, työtä ja kehitystä, mutta teidät pakotettiin taisteluun, jossa olette tehneet suurtöitä, tekoja, jotka vuosisatoja tulevat loistamaan historian lehdillä.

Yli 15.000 teistä, jotka lähditte kentälle, ei enää näe kotejansa, ja kuinka monet ovatkaan ainaaksi menettäneet työkykynsä. Mutta te olette myös jakaneet kovia iskuja, ja kun nyt parisataatuhatta vihollistamme lepää hangessa ja tuijottaa särkynein katsein tähtitaivaallemme, ei syy ole teidän. Te ette heitä vihanneet ja tahtoneet heille paha, vaan seurasitte sodan ankaraa lakia, tappaa tai kuolla itse.

Sotilaat! Olen taistellut monilla tanterilla, mutta en vielä nähnyt vertaisianne sotureita. Olen ylpeä teistä kuin olisitte omia lapsiani, yhtä ylpeä tuntureitten miehestä Pohjolassa kuin Pohjanmaan lakeuksien, Karjalan metsien, Savon kumpujen, Hämeen ja Satakunnan viljavien vainioitten, Uudenmaan ja Varsinais-Suomen lauheitten lehtojen pojasta. Olen yhtä ylpeä uhrista, jonka tarjoaa köyhän majan poika siinä kuin rikaskin.

Kiitän teitä kaikkia, upseereita, aliupseereita ja miehistöä, mutta tahdon erikoisesti painostaa reserviupseerien uhrautuvaa uljuutta, heidän velvollisuudentuntoaan ja etevyyttään, millä he ovat täyttäneet tehtävän, joka ei alkuaan ollut heidän. Niinpä on heidän uhrinsa prosenttimäärältään sodan korkein, mutta se on annettu ilolla ja horjumattomalla velvollisuudentunnolla.

Kiitän upseereita esikunnassa heidän taidostaan ja uupumattomasta työstään, ja lopuksi kiitän lähimpiä apulaisiani, yleisesikunnan päällikköä ja päämajoitusestaria, armeijan päälliköitä, armeijakuntien päälliköitä ja divisioonien komentajia, jotka usein ovat tehneet mahdottomasta mahdollisen.

Kiitän Suomen armeijaa kaikkine aselajeineen, jotka jalossa kilpailussa ovat suorittaneet sankaritekoja sodan ensi päivistä saakka. Kiitän rohkeudesta, millä se on käynyt päin monin kerroin ylivoimaista vihollista, joka on ollut varustettu osittain tuntemattominkin asein, ja sitkeydestä, millä se on pureutunut jokaiseen tuumaan kotimaan kamaraa. Yli 1500 venäläisen hyökkäysvaunun ja yli 700 pommi- ja hävittäjäkoneen hävittäminen kertoo sankaritöistä, joita usein ovat suorittaneet yksityiset miehet.

Ilolla ja ylpeydellä ajattelen Suomen lottia - heidän uhrimieltään ja uupumatonta työtään eri aloilla, mikä on vapauttanut tuhansia miehiä tulilinjoille. Heidän jalo henkensä on kannustanut ja tukenut armeijaa, jonka kiitollisuuden ja arvannon he täysin ovat saavuttaneet.

Kunniapaikalla ovat myös sodan ankarana aikana seisoneet ne tuhannet työläiset, jotka usein vapaaehtoisina ilmahyökkäystenkin aikana ovat tehneet työtä koneittensa ääressä valmistaen armeijalle sen tarpeita, sekä ne, jotka herpaantumatta vihollisen tulessa ovat työskennelleet asemien varustamisessa. Kiitän heitä isänmaan puolesta.

Huolimatta kaikesta rohkeudesta ja uhrimielestä on hallitus ollut pakotettu tekemään rauhan kovilla ehdoilla, mikä kuitenkin on selitettävissä. Armeijamme oli pieni ja sen reservit ja kaaderit riittämättömät. Ei oltu varustauduttu sotaan suurvaltaa vastaan. Urhoollisten sotilaittemme puolustaessa rajojamme oli ylivoimaisin ponnistuksin hankittava sitä mitä puuttui. Oli rakennettava puolustuslinjoja, joita ei ollut. Oli koetettava saada apua, jota ei tullut. Oli hankittava aseita ja varusteita, aikana, jolloin kaikki maat kuumeisesti varustautuvat myrskyä vastaan, joka vyöryy yli maailman. Teidän sankaritekonne ovat herättäneet ihailua yli maiden, mutta kolme ja puoli kuukautta kestäneen sodan jälkeen olemme edelleen melkein yksin. Emme ole saaneet enempää kuin 2 vahvistettua pataljoonaa tykistöineen ja lentokoneineen ulkomaista apua rintamillemme, joilla omat miehemme taistelussa yötä päivää ilman vaihdon mahdollisuutta ovat saaneet ottaa vastaan yhä uusien vihollisvoimien hyökkäykset ponnistaen ruumiilliset ja henkiset voimansa rajattomiin asti.

Kun tämän sodan historiaa kerran laaditaan, tulee maailma tuntemaan teidän työnne!

Ilman aulista apua aseissa ja varusteissa, mitä Ruotsi ja länsivallat meille ovat antaneet, olisi tähänastinen taistelumme ollut mahdoton vihollisen lukemattomia tykkejä, hyökkäysvaunuja ja lentokoneita vastaan.

Valitettavasti ei suuriarvoista lupausta avusta, minkä länsivallat antoivat, voitu toteuttaa, kun naapurimme itsestään huolehtien kielsivät joukoilta oikeuden läpikulkuun.

16 viikon veristen taistelujen jälkeen ilman yön ja päivän lepoa seisoo armeijamme vielä tänä päivänä voittamattomana vihollisen edessä, joka hirveistä tappioistaan huolimatta vain on kasvanut lukumäärältään, eikä kotirintamammekaan, missä lukemattomat ilmahyökkäykset ovat levittäneet kuolemaa ja kauhua naisten ja lapsien keskuudessa, ole horjunut. Poltetut kaupunkimme ja raunioitetut kylämme kaukana rintaman takana, vieläpä länsirajoillamme, ovat näkyviä todisteita tämän kansan kärsimyksistä kuluneina kuukausina.

Kohtalomme on kova, kun olemme pakotetut jättämään vieraalle rodulle, jolla on toinen maailmankatsomus ja toiset siveelliset arvot, maan, jota vuosisatoja hiellä ja vaivalla olemme viljelleet. Mutta meidän on otettava kovat otteet voidaksemme siellä, mitä meillä on jäljellä, valmistaa kodin niille, jotka ovat tulleet kodittomiksi, ja paremmat toimeentulomahdollisuudet kaikille, ja meidän tulee olla kuten ennenkin valmiina puolustamaan pienempää isänmaatamme samalla päättävyydellä ja samoin kovin ottein, millä olemme puolustaneet jakamatonta isänmaatamme.

Meillä on ylpeä tietoisuus siitä, että meillä on historiallinen tehtävä, jonka me edelleen täytämme; länsimaisen sivistyksen suojaaminen, joka vuosisatoja on ollut meidän perintömme, mutta me tiedämme myös, että olemme viimeistä penniä myöten maksaneet velan, mikä meillä siitä lähtien on ollut.

MANNERHEIM.

Huvudkvarter 14.3.1940

Överbefälhavarens dagorder

Nr. 34.

Soldater av Finlands ärorika armé.

Fred har slutits mellan vårt land och Sovjetryssland, en hård fred som till Sovjet utlämnat så gott som varje slagfält på vilket ni gjutit ert blod för allt vad vi skatta dyrt och heligt.

Ni ville ej kriget. Ni älskade freden, arbetet och framåtskridandet. Men kampen blev er påtvingad och i den har ni uträttat storverk som för sekler framåt skola stråla på hävdens blad.

Mer än 15.000 av er som drogo ut komma ej att återse hemmet, och huru många äro ej de som för alltid förlorat sin arbetsförmåga. Men ni ha även utdelat hårda slag och om ett par hundratusental av edra fiender nu ligga under den frusna drivan eller med brusten blick stirra mot vår stjärnhimmel, så var felet därtill icke ert. Ni hatade dem ej. Ni ville dem intet ont. Ni följde endast krigets hårda lag: att döda eller dö.

Soldater! Jag har kämpat på många slagfält, men jag har ännu ej sett er like som krigsmän. Jag är stolt över er som om ni vore mina egna barn, lika stolt över mannen från tundrorna i norr som över sönerna från Österbottens vida slätter, Karelens skogar, Savolaks leende bygder, Tavastlands och Satakundas rika gårdar, Nylands och det egentliga Finlands björkomsusade hagar. Jag är lika stolt över fabriksarbetaren och den fattiga stugans son som över rikemannens insatser av liv och lem.

Jag tackar eder alla, officerare, underbefäl och manskap. Men jag vill särskilt framhålla reservofficerarnas mod, deras pliktuppfyllelse och den skicklighet med vilken de skött ett yrke som egentligen ej var deras. Också har deras offer procentuellt utgjort krigets största. Men det har givits med glädje och aldrig svikande pliktkänsla.

Jag tackar officerarna i staberna för skicklighet och outtröttligt arbete och sist tackar jag mina närmaste medarbetare, generalstabschefen och generalkvartermästaren, armébefälhavare samt kår- och divisionschefer, som i många fall gjort det omöjliga möjligt.

Jag tackar Finlands armé med alla dess vapenslag som i ädel tävlan utfört så vackra bragder från krigets första dag, för den djärvhet med vilken de gått till anfall mot en mångfald överlägsen, med delvis okända vapen väpnad fiende och för den seghet med vilken de hakat sig fast vid varje bit av fosterjorden. Förstörandet av mer än 1.500 ryska tanks och över 700 flygmaskiner talar om hjältedåd som ofta utförts av ensamma män.

Med glädje och stolthet tänker jag på Finlands lottor och deras insats i kriget - deras offervilja och oförtrutna arbete på olika områden, vilket frigjort tusentals män till stridslinjerna. De ha

med sin upphöjda anda sporrat och stött armén, vars tacksamhet och uppskattning de till fullo förvärvat.

En hederspost ha de tusentals arbetare beklätt vilka under krigets bittra tid troget och ofta som frivilliga under flyganfall stått vid sina maskiner, förfärdigande materiel för arméns behov, samt de vilka oförtrutet under fiendens eld arbetat vid befästningsarbeten. Jag tackar eder alla å fosterlandets vägnar.

Trots allt mod och all offervillighet har regeringen nödgats göra fred på hårda villkor, vilket dock har sin förklaring: Vår armé var liten, reserver och kadrer otillräckliga. Vi voro ej rustade för ett krig med en stormakt. Medan våra tappra soldater försvarade våra gränser gällde det att med övermänskliga ansträngningar anskaffa det som brast, att bygga upp de försvarslinjer som ej funnos, att söka den hjälp som ej kom. Det gällde att skaffa vapen och utrustning och det i en tid då vårt land med febril iver rustade sig mot den storm som nu sveper över världen. Edra bragder ha väckt beundran ut över världen. Men efter 3 % månaders krig stå vi fortfarande så gott som ensamma. Vi ha ej lyckats få annan utländsk hjälp än två med artilleri och flyg förstärkta bataljoner till vår front, medan våra egna, i kamp dag och natt, utan möjlighet till avlösning fått taga emot ständigt nya fiendeformationers angrepp till långt över den fysiska och psykiska bristningsgränsen.

När en gång detta krigs historia skrives skall världen se vilka bragder ni utfört!

Utan den generösa hjälpen i vapen och utrustning Sverige och västmakterna givit oss hade så långt motstånd som vårt varit omöjligt gentemot de oräkneliga kanoner, tanks och flygmaskiner som satts in emot oss.

Tyvär har det storartade löfte om hjälp som västmakterna givit oss ej kunnat fullföljas genom att våra grannar av omsorg om eget hus förvägrat deras trupper rätt till genomfart.

Efter sexton veckors blodiga strider, utan vila dag eller natt, står i denna stund vår armé obesegrad mot en fiende som, de enorma förlusterna till trots, endast vuxit i antal. Vår hemmafront, där otaliga flygangrepp spritt död och fasa bland kvinnor och barn, har ej heller sviktat. Våra brända städer och i ruiner lagda byar långt bakom fronten, ja ända till våra gränser i väster äro ett talande bevis på vad detta folk fått utstå under de månader som gått.

Vårt öde är hårt, då vi nödgats utlämna åt en främmande ras med annan livsåskådning och andra moraliska värden land där vi under sekler med svett och möda brutit teg. Men vi skola taga hårda tag för att inom det som återstår skänka ett hem åt dem som blivit hemlösa och bättre existensvillkor åt alla. Och vi skola som förut vara färdiga att försvara det mindre fäderneslandet med samma beslutsamhet och kraft med vilka vi försvarat vårt odelade fosterland.

Vi ha det stolta medvetandet att ha en historisk mission som vi fortfarande fylla: att skydda den västerländska civilisationen, som sedan sekler varit vår arvedel. Vi veta också att vi till sista penningen ha betalat den skuld vilken vi stått till västerlandet.

MANNERHEIM.

THE COMMANDER-IN-CHIEF'S

ORDER OF THE DAY

Nr. 34

Soldiers of the glorious Finnish army!

Peace has been concluded between our country and the Soviet Union, an exacting peace which has ceded to Soviet Russia nearly every battlefield on which you have shed your blood on behalf of everything we hold dear and sacred.

You did not want war; you loved peace, work and progress; but you were forced into a struggle in which you have done great deeds, deeds that will shine for centuries in the pages of history. More than fifteen thousand of you who took the field will never again see your homes, and how many those are who have lost for ever their ability to work. But you have also dealt hard blows, and if two hundred thousand of our enemies now lie on the snowdrifts, gazing with broken eyes at our starry sky, the fault is not yours. You did not hate them or wish them evil; you merely followed the stern law of war: kill or be killed.

Soldiers: I have fought on many battlefields, but never have I seen your like as warriors. I am as proud of you as though you were my own children; I am as proud of the man from the Northern fells as of the son of Ostrobothnia's plains, of the Carelian forests, the hills of Savo, the fertile fields of Häme and Satakunta, the leafy copses of Uusimaa and Varsinais-Suomi. I am as proud of the sacrifice tendered by the child of a lowly cottage as of those of the wealthy.

I thank all of you, officers, non-commissioned officers and men, but I wish specially to stress the self-sacrificing valour of our officers of the reserve, their sense of duty and the cleverness with which they have fulfilled a task that was not originally theirs. Thus theirs has been the greatest sacrifice in this war in proportion to their numbers, but it was made joyfully and with an unflinching devotion to duty.

I thank the Staff Officers for their skill and untiring labours, and finally I thank my own closest assistants, my Chief Commanders, the Army Corps Commanders and the Divisional Commanders who have often transformed the impossible into the possible.

I thank the Finnish Army in all its branches, which in noble competition have done heroic deeds since the first day of the war. I thank the Army for the courage with which it has faced an overwhelming superior enemy equipped in part with hitherto unknown weapons, and for the stubbornness with which it held on to every inch of our soil. The destruction of over 1,500 Russian tanks and over 700 enemy aircraft speaks of deeds of heroism that were often carried out by single individuals.

With joy and pride my thoughts dwell on the Lottas of Finland - their spirit of self-sacrifice and untiring work in many fields, work which has liberated thousands of men for the fighting line. Their noble spirit has spurred on and supported the Army, whose undivided gratitude

and respect they have achieved. Posts of honour have also been those of the thousands of workers who, often as volunteers and during air-raids, have worked beside their machine for the Army's needs, or laboured unflinchingly under fire, strengthening our positions. On behalf of the Fatherland, I thank them.

In spite of all bravery and spirit of sacrifice, the Government has been compelled to conclude peace on severe terms, which however are explicable. Our Army was small and its reserves and cadres inadequate. We were not prepared for war with a Great Power. While our brave soldiers were defending our frontiers we had by insuperable efforts to procure what we lacked. We had to construct lines of defence where there were none. We had to try to obtain help, which failed to come. We had to find arms and equipment at a time when all the nations were feverishly arming against the storm which sweeps over the world. Your heroic deeds have aroused the admiration of the world, but after three and a half months of war we are still almost alone. We have not obtained more foreign help than two reinforced battalions equipped with artillery and aircraft for our fronts, where our own men, fighting day and night without the possibility of being relieved, have had to meet the attacks of ever fresh enemy forces, straining their physical and moral powers beyond all limits.

When some day the history of this war is written, the world will learn of your efforts.

Without the ready help in arms and equipment which Sweden and the Western Powers have given us, our struggle up to this date would have been inconceivable against the countless guns, tanks and aircraft of the enemy.

Unfortunately, the valuable promise of assistance which the Western Powers have given us, could not be realised when our neighbours, concerned for their own security, refused the right of transit for troops.

After sixteen weeks of bloody battle with no rest by day or by night, our Army still stands unconquered before an enemy which in spite of terrible losses has grown in numbers; nor has our home front, where countless air-raids have spread death and terror among women and children, ever wavered. Burned cities and ruined villages far behind the front, as far even as our western border, are the visible proofs of the nation's sufferings during the past months. Our fate is hard, now that we are compelled to give up to an alien race, a race with a life philosophy and moral values different from ours, land which for centuries we have cultivated in sweat and labour. Yet, we must put our shoulders to the wheel, in order that we may prepare on the soil left to us a home for those rendered homeless and an improved livelihood for all, and as before we must be ready to defend our diminished Fatherland with the same resolution and the same fire with which we defended our undivided Fatherland.

We are proudly conscious of the historic duty which we shall continue to fulfil; the defence of that Western civilisation which has been our heritage for centuries, but we know also that we have paid to the very last penny any debt we may have owed the West.

MANNERHEIM.

Source: *Invasion in the Snow. A Study of Mechanized War* by *John Langdon-Davies*. Boston, 1941.

Главный штаб 14 марта 1940 года

ПРИКАЗ ГЛАВНОКОМАНДУЮЩЕГО

№ 34.

Солдаты героической Финской армии!

Мир заключен между нами и Советской Россией, суровый мир, согласно которому Советской России переходят почти все боевые поля, где Вы проливали кровь за то, что мы считаем дороже и священнее всего.

Вы не хотели войны, Вы любите мир, труд и развитие, но Вас заставили воевать, где Вы проделали большие дела, которые столетиями будут освещать страницы истории.

Свыше 15000 из Вас, ушедших на фронт, больше не увидят свой дом и многие навсегда потеряли трудоспособность. Но и Вы давали тяжелые удары и теперь, когда двести тысяч врагов лежат в снегу или с разбитым лицом смотрят на звездное небо - вина не Ваша. Мы не имели против них злобу и не хотели им худого, но придерживались строгого военного закона - убивать или самим умереть.

Солдаты! Я сражался во многих местах, но еще не видел таких солдат, как Вы. Я горжусь Вами, как будто Вы являетесь моими детьми. Одинаково горжусь я за сынов Похьёла [Севера], за сынов карельских лесов, за сынов высот Саво, за сынов урожайных полей Хяме и Сатакунта. Одинаково горжусь за жертву, которую приносит заводской рабочий и сын бедного дома, как и богатый.

Благодарю Вас всех, офицеров, младших офицеров, личный состав и особенно хочу отметить героизм офицеров резерва, за их способность выполнять задание, которое в начале не являлось их заданием. Процент жертв среди них за время войны свыше других.

Благодарю офицеров штабов за умение и неустанную работу и, наконец, благодарю ближайших своих помощников - начальника главного штаба, командующих армий, корпусов и дивизий, которые часто невозможное превращали в возможное.

Благодарю финскую армию всех видов вооружения, которые творили героические дела с первых дней войны. Хвалю за храбрость, при помощи которой она нападала против в несколько раз превосходящих сил противника, который частично вооружен неизвестным видом оружия, и упорство, при помощи которого она держалась за каждый дюйм родной земли. Свыше 1500 русских погибших танков и 700 самолетов говорят о героических делах, которые часто выполняли отдельные лица.

С радостью и гордостью думаю о Лотта-Свярд Финляндии за их участие в войне, за их самопожертвование и неустанную работу на отдельных участках, что освободило тысячи мужчин на передовые линии.

Их дух способствовал и укреплений армии. На почетном месте стояли также все время те тысячи рабочих, которые часто добровольно во время воздушных налетов работали у станка, готовя для армии необходимое, и те, которые независимо от огня неприятеля, работали в огне для устройства позиции. Благодарю их за работу.

Независимо от героизма и храбрости правительство вынуждено было заключить мир на жестоких условиях, что однако понятно.

Армия наша была маленькая, резервы и кадры недостаточные. Мы не были подготовлены к войне против Великой державы. Защищая границы, наши героические солдаты должны были упорно добывать то, что не доставало. Строить оборонительные линии, которых не было, нужно было получить помощь, которую не получили. Надо было доставать оружие и припасы в период, когда все страны бешено готовятся против бури, охватывающей мир.

Ваши героические дела вызывают симпатию во всех странах, но после 3,5 месяцев войны мы находимся вновь почти одни. Мы не получили никакой помощи извне. Кроме двух усиленных батальонов с артиллерией и самолетами, из которых свои люди в боях днем и ночью, без смены, принимали на себя все новые налеты вражеских сил.

Когда история этой войны создастся, мир узнает Ваши дела.

Без большой помощи, оказанной Швецией и западными державами, наша борьба была бы до сих пор невозможной против бесчисленного количества вражеских пушек, танков, самолетов. К сожалению, большой помощи, обещанной западными державами, получить не удалось, так как наш сосед, заботясь о себе, отказал частям право на переход.

После 16 недель кровавой войны, без ночного и дневного отдыха, стоит наша армия и сегодня перед врагом непобежденной, независимо от колоссальных потерь, качественно выросшей. Сгоревшие города и развалины деревень в далеком тылу и даже у западной границы, являются наглядным доказательством страданий этого народа за прошлые месяцы.

Тяжела наша доля, так как мы вынуждены оставить чужому, имеющему иное мировоззрение, землю, что столетиями трудясь и потея мы облагораживали.

Но мы должны делать все, чтобы готовить жилье тем, которые остались бездомными и обеспечить лучшие жизненные возможности всем. Мы должны быть готовы к защите меньшей своей родины с той же решительностью и силой, чем мы защищали и неделинную родину.

Мы имеем гордое сознание того, что мы имеем историческую задачу, которую мы и впредь выполним - защита западной цивилизации, что столетиями являлась нашим наследством. Но мы знаем и то, что мы до последнего пенни платили долги западным странам.

МАННЕРГЕЙМ.

Перевел: Переводчик 5-го отдела
УПВ НКВД КО

Дровант

Источник/Source: Центр хранения историко-документальных коллекций

В книге: В.П. Галицкий, "Финские военнопленные в лагерях НКВД", Москва, 1997. ISBN 5-7873-0005-X

In the book "Finnish prisoners of war in NKVD camps" by V.P. Galitskii, Moscow, 1997.

Der Tagesbefehl des Feldmarschalls an die Soldaten am 14. März 1940

N:o 34

Der Oberbefehlshaber, Feldmarschall Mannerheim, hat am 13. März 1940 folgenden Tagesbefehl erlassen:

Soldaten der ruhmreichen Armee Finnlands!

Zwischen unserm Land und Sowjetrussland ist Friede geschlossen worden, ein harter Friede, der an die Sowjets fast alle Kriegsschauplätze ausgeliefert hat, auf denen ihr eurer Blut vergossen habt für alles, was wir teuer und heilig halten.

Ihr wolltet den Krieg nicht. Ihr liebtet den Frieden, die Arbeit und das Vorwärtsschreiten. Der Kampf wurde euch jedoch aufgezwungen und ihr habt darin Grosstaten geleistet, die in den Annalen von Jahrhunderten erstrahlen werden. Mehr als 15 000 von euch, die ihr auszoget, werden ihr Heim nicht wiedersehen, und wie vielegibt es, die für immer ihr Arbeitsvermögen verloren haben. Aber ihr habt auch harte Schläge ausgeteilt, und wenn jetzt einige hunderttausend eurer Feinde erfroren unter den Schneeverwehungen liegen oder mit gebrochenem Blick den Sternenhimmel anstarren, so ist das nicht eure Schuld. Ihr folgtet nur dem harten Gesetz des Krieges: zutöten oder selbst zu sterben.

Soldaten! Ich habe auf vielen Kriegsschauplätzen gekämpft, aber ich habe niemals euresgleichen an Kriegern gesehen. Ich bin stolz auf euch wie auf meine eigenen Kinder, gleich stolz auf den Mann aus den Tundren des Nordens, als auf die Söhne des Österbotten mit seinen weiten Ebenen, den Wäldern Kareliens, der lächelnden Gegenden Savolax, der reichen Gehöfte Tavastlands und Satakundas und des Eigentlichen Finnlands und Nylands birkenumbrausten Hainen. Ich bin gleich stolz auf den Fabrikarbeiter, den armen Sohn der Kate, als auch auf den Einsatz des reichen Mannes an Leib und Leben.

Ich danke euch allen, Offizieren, Unteroffizieren und Mannschaften! Besonders aber will ich den Mut der Reserveoffiziere hervorheben, ihre Pflichterfüllung und die Geschicklichkeit, mit der sie einen Beruf erfüllten, der eigentlich nicht der ihrige war. Ihr Opfer für den Krieg war prozentuell auch das grösste. Es ist aber mit Freuden gebracht worden und mit nie nachlassendem Pflichtgefühl.

Ich danke den Stabsoffizieren für ihre Geschicklichkeit und ihre unermüdliche Arbeit und zuletzt danke ich meinen nächsten Mitarbeitern, dem Generalstabschef und dem Generalquartiermeister, den Armeebefehlshabern und den Korps- und Divisionskommandanten, die in vielen Fällen das Unmögliche möglich gemacht haben.

Ich danke der Armee Finnlands mit allen ihren Waffengattungen die in edlem Wettstreit so schöne Taten vollbrachte, vom ersten Tag des Krieges an, für die Kühnheit, mit der sie zum Angriff gegen einen vielfach überlegenen Feind überging, der zum Teil mit uns unbekanntem Waffen ausgerüstet war, und für die Zähigkeit, mit der sie sich in jeden Streifen Erde des Vaterlandes festbiss. Die Vernichtung von mehr als 1.500 Panzerwagen und von über 700 Flugzeugen spricht von

Heldentaten, die oft von vereinzeltten Männern ausgeführt wurden.

Mit Freude und Stolz denke ich an die Lotten Finnlands, und ihren Einsatz in diesem Krieg, an ihre Opferbereitschaft und ihre unverdrossene Arbeit auf den verschiedenen Gebieten, die tausende von Männern für den Kriegsdienst freimachte.

Sie haben mit ihrem erhabenen Geist die Armee angespornt und gestützt, deren Dankbarkeit und Hochschätzung sie sich in vollem Masse erworben haben.

Einen Ehrenposten haben auch die tausende von Arbeitern bekleidet, die während der bitteren Zeit des Krieges getreulich, und oft freiwillig an den Maschinen standen, während Fliegerbomben auf die Städte regnete, um das Material zu erzeugen, das die Armee brauchte. Ebenso haben diejenigen einen Ehrenposten innegehabt, die unter dem Feuer des Feindes an Befestigungen arbeiteten. Ich danke euch allen im Namen des Vaterlandes.

Trotz allen Mutes und aller Opferbereitschaft hat die Regierung sich gezwungen gesehen, einen Frieden unter harten Bedingungen zu schliessen, was jedoch erklärlich ist: Unsere Armee war klein, unsere Reserven und Kaders unzureichend. Wir waren für einen Krieg mit einer Grossmacht nicht gerüstet. Während unsere tapferen Soldaten unsere Grenzen verteidigten, galt es, durch übermenschliche Anstrengungen das anzuschaffen, was fehlte, Verteidigungslinien auszubauen, die es noch gar nicht gab, und die Hilfe zu suchen, die nicht kam. Es galt, Waffen und Ausrüstung zu beschaffen, und das in einer Zeit, in der sich unser Land mit fieberhaftem Eifer auf den Sturm vorbereitete, der jetzt über die Welt dahinbraust. Eure Taten haben in der ganzen Welt Bewunderung hervorgerufen. Aber nach einem drei einhalbmonatigen Krieg stehen wir noch immer so gut wie allein da. Es ist uns nicht gelungen, andere ausländische Hilfe zu bekommen als zwei mit Artillerie und Flugzeugen verstärkte Bataillone für unsere Front, während unsere eigenen bis zum körperlichen und seelischen Zusammenbruch, Tag und Nacht kämpfend, ohne die Möglichkeit einer Ablösung, täglich neue feindliche Formationen Zurückschlagen mussten.

Wenn die Geschichte dieses Krieges geschrieben wird, soll die Welt erfahren, welche Taten ihr vollbracht habt.

Ohne die grosszügige Hilfe an Waffen und Ausrüstungen von Schweden und den Westmächten wäre ein so langer Widerstand wie derunsrige, den unzähligen Kanonen, Tanks und Flugzeugen gegenüber, die gegen uns eingesetzt wurden, unmöglich gewesen.

Leider hat des grossartige Versprechen der Westmächte auf Hilfe nicht eingelöst werden können, da unsere Nachbarn aus Vorsorge für ihr eigenes Haus den Durchmarsch ihrer Truppen nicht gestatteten.

Nach sechzehn Wochen blutigen Kampfes, ohne Rast weder bei Tag noch bei Nacht, steht in diesem Augenblick unsere Armee unbesiegt einem Feinde gegenüber, der - den enormen Verlusten zum Trotz ständig mehr angewachsen war. Unsere Heimatfront, an der unzählige Fliegerangriffe Tod und Schrecken über Frauen und Kinder ausstreuten, hat auch nicht gewankt. Unsere niedergebrannten Städte und in Schuttgelegte Dörfer weit hinter der Front, ja bis an unseren westlichen Grenzen, sind ein sprechender Beweis dafür, was dieses Volk während der vergangenen Monate

auszustehen hatte.

Unser Schicksal ist hart, da wir gezwungen werden, einer fremden Rasse mit anderer Weltanschauung und anderen moralischen Werten Land auszuliefern, das wir im Laufe der Jahrhunderte mit Schweiß und Mühe urbar gemacht haben.

Aber wir wollen fest zupacken, um denen, die heimatlos geworden sind, in dem Teil, der uns verblieben ist, eine neue Heimat und Allen bessere Lebensbedingungen zu schenken. Und wir wollen, so wie bisher, bereit sein, des kleinere Vaterland mit derselben Entschlossenheit und Kraft zu verteidigen, wie wir es mit dem ungeteilten taten.

Wir haben das stolze Bewusstsein, immer noch eine geschichtliche Mission zu erfüllen zu haben: die abendländische Kultur zuschützen, die seit Jahrhunderten unser Erbteil war. Wir wissen aberauch, dass wir die Schuld, die wir dem Abendland gegenüber hatten, bis auf den letzten Pfennig bezahlt haben.

Mannerheim.

Inoffizielle maschinengeschriebene Übersetzung unter deutschem Kriegsmaterial